

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudce Mgr. Aleše Smetanky a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2019, č. j. PK-DSH/13308/19

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou datovanou dne 2. 1. 2020, podanou dne 8. 1. 2020 u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“), domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2019, č. j. PK-DSH/13308/19 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, odboru dopravy ze dne 17. 9. 2019, č. j. DOP/7411/2019-Otz (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a provedené záznamy byly potvrzeny.

II. Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaný naprosto nerespektoval odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch žalobce. Uvedl, že rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu a požaduje zrušení též prvostupňového rozhodnutí.
3. V části *a)* žaloby nazvané *Nerespektování odvolacích důvodů* žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky a návrhy. V dané souvislosti soudu předložil několik v žalobě označených rozhodnutí různých správních orgánů o odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z předložených rozhodnutí má vyplývat, že je běžnou praxí odvolacích správních orgánů se zabývat kvalitou a formální správností jednotlivých podkladů (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se *de iure* týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct (!), se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (*precedens*), užívání zásady legitimnosti jej *de facto* zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem.
4. V části *b)* žaloby nazvané *Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů* žalobce uvedl, že v odvolání [zřejmě žalobcem myšleno „v žalobě“ – pozn. soudu] napadá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu měl žalovaný uvést, že tyto posuzovat nemůže, byť žalobcem popsaná praxe vypovídá o praxi jiné. Žalobce tvrdí, že jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Žalobce odkazuje na přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a dále na rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C 1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré

zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifičnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci. Dle žalobce není podklad způsobilý zejména v následujících případech: i) V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je zákonem stanovenou povinností řidiče být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla; v případě nepřipoutaného spolujezdce se sice jedná o přestupek, ovšem takový přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. ii) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o silničním provozu. iii) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

5. V části c) žaloby žalobce dále uvedl dle svých slov „*konkrétní výtky u jednotlivých pokutových bloků*“, když se jedná o totožnou argumentaci, kterou žalobce uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce tedy opět postupně rozkopíroval univerzální text obecně formulovaných výhrad k jednotlivým skupinám kolonek pokutového bloku ke všem čtyřem přezkoumávaným pokutovým blokům, aniž by jakkoli zohlednil jejich skutečný obsah.
6. Žalobce též odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39 a namítal, že v pokutových blocích nejsou přestupky vůbec vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání, když není bez důvodných pochybností patrné komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. Na základě výše uvedených skutečností a výtek se žalobce domáhal, aby se soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ předmětných pokutových bloků ze dne 24. 4. 2019, 9. 2. 2019, 6. 10. 2018 a 25. 7. 2018.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání, a zároveň žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady

řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření datovaném dne 15. 2. 2020 nejprve zrekapituloval obsah žaloby. K jednotlivým námitkám pak žalovaný předně uvedl, že prvostupňový orgán shromáždil pokutové bloky ke všem přestupkům a po seznámení žalobce s kompletní spisovou dokumentací (ke kterému se žalobce nedostavil) vydal prvostupňové rozhodnutí. K žalobcem namítané ustálenosti práce odvolacího správního orgánu žalovaný sdělil, že žádná rozhodnutí jiných odvolacích orgánů nejsou součástí spisové materie, když žalobce žádná taková rozhodnutí v průběhu správního řízení nepředložil, přičemž v žalobě namítaná čísla jednací nejsou jednacími čísly žalovaného.
9. K námitkám žalobce činěným ve vztahu k předmětným pokutovým blokům ze dne 24. 4. 2019, 9. 2. 2019, 6. 10. 2018 a 25. 7. 2018 žalovaný uvedl, že jde o velice obecně formulované námitky. Zopakoval, že všechny vyjmenované pokutové bloky jsou součástí spisové materie a žalobce se s nimi mohl seznámit, k čemuž byl vyzván. Prvostupňový i odvolací orgán všechny předmětné pokutové bloky přezkoumaly a bylo zjištěno, že pokutové bloky obsahují veškeré náležitosti. Záznamy o jednotlivých přestupcích souhlasí se skutečností, tedy s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení a dále s údaji zaznamenanými v evidenci. Po celou dobu řízení nenastaly důvody k provedení opravy některého z výše uvedených záznamů.
10. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Průběh řízení

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
12. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci řízení s tím výslovně souhlasili (žalobce v podání ze dne 25. 2. 2020, č. l. 55 a žalovaný ve vyjádření k žalobě, č. l. 51).

V.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
14. Žaloba není důvodná.
15. Soud předeseílá, že v posuzovaném případě se zcela zjevně jedná o jeden z mnoha případů, kdy v rubrice uvedený právní zástupce žalobce uplatňuje vzorovou žalobní argumentaci, která obsahuje „univerzální“ žalobní námitky, jež jsou v projednávané věci používány bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti daného případu. Uvedené způsobuje, že žalobní námitky se ve své podstatě míjejí jak s důvody napadeného rozhodnutí (a potažmo i prvostupňového rozhodnutí), tak i s obsahem správního spisu (do kterého

žalobce ani nenahlédl, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí). V souladu s níže citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu obecnost žalobních bodů, na straně jedné, a řádné a plně přezkoumatelné odůvodnění napadeného rozhodnutí, na straně druhé, předurčuje i způsob, jakým soud může odůvodnit svůj rozsudek.

16. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
17. Dále pak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2021, č. j. 4 Afs 235/2020 – 41 se uvádí: *„Ve skutečnosti, že se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů, nespátřuje Nejvyšší správní soud pochybení krajského soudu, neboť ze stručného, nicméně výstižného, řádného a srozumitelného odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného. Jak již zdejší soud judikoval v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“*
18. Žalobce uplatnil v podstatě dvě obecně formulované žalobní námitky, když (i) namítl, že žalovaný zcela ignoroval ustálenou rozhodovací správní praxi k důkazní nezpůsobilosti pokutových bloků a významně tak narušil právní jistotu žalobce, a poté (ii) namítl, že všechny pokutové bloky jsou vzhledem k jejich vadám nezpůsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.
19. První žalobní námitku soud shledal zcela nedůvodnou.
20. V první řadě je třeba zdůraznit, že žalobce v průběhu správního řízení žádnou konkrétní odlišnou správní praxi ani netvrdil, ani neprokázal, na což správně poukázal i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Nelze proto přisvědčit žalobcově tvrzení, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky a návrhy (rozhodnutí vydaná správními orgány v jiných věcech), neboť žalobce ani v odvolacím řízení, ani v prvostupňovém řízení žádná správní rozhodnutí ve věcech shodných neuplatnil (ani je neoznačil, ani je nepředložil).
21. Soud pro úplnost dodává, že žalobce až v žalobě označil a k žalobě přiložil několikero správních rozhodnutí. I pokud bychom ponechali stranou, že žalobce tvrzenou správní praxi řádně neuplatnil ve správním řízení, pak je třeba konstatovat, že by beztak takováto námitka nebyla důvodná, jak je ustáleně judikováno v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu ke stejnému či obdobnému typu žalobních, resp. stěžejních námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 8 As 219/2018 – 55, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 As 252/2018 – 46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 467/2018 – 37 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2018, č. j. 7 As 66/2018 – 32).

22. Soud dále shledal zcela nedůvodnou i druhou žalobní námitku, podle které v projednávané věci mají být všechny pokutové bloky nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2020, č. j. 1 As 14/2020 – 28 shrnul svou ustálenou judikaturu k rozsahu přezkumu ve správním řízení o námitkách dle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) následovně: „*v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. V rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, vymezil rozsah řízení o námitkách následujícím způsobem: „Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ V rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103, pak soud doplnil: „V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.“*
24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z obsahu správního spisu, je zcela zřejmé, že v projednávané věci se žalovaný, jakož i prvostupňový orgán, řídili právě uvedeným zásadami a pravidly pro přezkum předmětných pokutových bloků sloužících jako podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).
25. Soud ze správního spisu ověřil, že si správní orgány skutečně vyžádaly předmětné pokutové bloky (resp. jejich ověřené a dobře čitelné kopie), které následně přezkoumaly z hlediska požadavků na podklad pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.
26. Soud konstatuje, že součástí správního spisu jsou následující čtyři pokutové bloky. Blok série AC/2017 č. C1700985 týkající se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil dne 25. 7. 2018, jelikož jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Do bodového hodnocení mu byly zaznamenány 3 body. Blok č. C0213411 týkající se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil dne 6. 10. 2018, jelikož jako řidič za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Do bodového hodnocení mu byly zaznamenány 3 body. Blok série AC/2017 č. C1644552 týkající se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil dne 9. 2. 2019, jelikož jako řidič za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Do bodového hodnocení mu byly zaznamenány 3 body. Blok série AC/2017 č. C1558134 týkající se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce dopustil dne 24. 4. 2019, jelikož jako řidič za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Do bodového

hodnocení mu byly zaznamenány 3 body.

27. Soud poté, co přezkoumal výše specifikované pokutové bloky, se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že ani v jednom případě nelze pochybovat o tom, že by některý z předmětných pokutových bloků nebyl způsobilý k záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče. Soud v dalším odkazuje na následující náležité odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí. *„Bylo zjištěno, že všechny tyto pokutové bloky obsahují jméno, adresu trvalého bydliště a datum narození odvolatele (v některých případech doplněné posledním čtyřčíslným rodného čísla). Tyto osobní údaje jsou dále doplněny číslem řidičského, či občanského průkazu. Z uvedeného je zřejmé, že se přestupku vždy dopustil odvolatel (což nepopírá). Dále je zde uveden popis přestupku, včetně slovního, i zákonného označení přestupku a včetně uvedení doby a místa jeho spáchání. Ve spodní polovině pokutového bloku je uvedena výše uložené pokuty a pod touto kolonkou se zde opět ve všech případech nachází podpis oprávněné úřední osoby, která pokutu uložila a dále podpis přestupce, kterým je rovněž vyjádřen souhlas se spáchaným přestupkem. Na základě takto vyplněných pokutových bloků nelze ani v jednom případě pochybovat o tom, že by některý z těchto pokutových bloků nebyl způsobilý k záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče. Ba naopak, na základě jak doručených oznámení o spáchání jednotlivých přestupků, potažmo na základě pokutových bloků, které byly vyžádány v rámci správního řízení, je správní orgán I. stupně povinen dle ustanovení § 123b odst. 2, písm. a), b) silničního zákona povinen příslušný počet bodů za jednotlivé přestupky zaznamenat. Závěrem lze shrnout, že provedené záznamy bodů ve všech případech souhlasí se skutečností a po celou dobu řízení nenastaly důvody k provedení opravy některého ze záznamů v bodovém hodnocení řidiče.“* Soud k uvedenému doplňuje, že ve všech čtyřech případech je slovní popis skutku doplněn odkazem na zákonnou povinnost řidiče dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. *„být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu“*.
28. Soud dále poukazuje na skutečnost, že žalobce ve všech čtyřech případech připojil na pokutový blok svůj podpis, což ve správním řízení ani v soudním řízení žalobce nezpochybnil. Soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, (...) neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných*

prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřisluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 467/2018 – 37).

29. Pokud žalobce odkazoval na bloky série HG/2014 číslo bloku G 1498901, série GF/2013 číslo bloku F 0832677 a série FC/2013 číslo bloku C1404971, pak jednak tyto nebyly podkladem rozhodnutí v posuzovaném správním řízení, tudíž správní orgány nemohly pochybit, nevypořádaly-li je, a dále tyto listiny nijak nepodporují žalobní argumentaci, protože se případu žalobce nikterak netýkají.
30. Soud opětovně zdůrazňuje, že žalobní námitky ke všem čtyřem pokutovým blokům týkajícím se předmětných přestupků žalobce jsou naprosto obecné a z jejich totožného znění je zřejmé, že nejsou směřovány do konkrétních pokutových bloků, když jsou formulovány v podstatě stejně vůči všem blokům. Je v nich souhrnně tvrzeno, že určité údaje v nich chybí, což ovšem neodpovídá skutečnosti. Žádná z námitek nesměřuje do konkrétního obsahu bloku, když neuvádí, co v něm je skutečně uvedeno a naopak co v něm má chybět.
31. Soud proto ve vztahu k druhému okruhu žalobních tvrzení uzavírá, že žalobce v prvoinstančním řízení žádné konkrétní námitky proti pokutovým blokům týkajícím se předmětných přestupků nevzněl, v námitkách toliko uvedl, že s veškerými záznamy v registru řidičů nesouhlasí. Proto prvoinstanční orgán postupoval správně, pokud si vyžádal dotčené pokutové bloky a tyto přezkoumal, přičemž dospěl k závěru, že tyto mají všechny požadované náležitosti. Nepochybil ani žalovaný při posouzení zákonnosti postupu prvoinstančního orgánu, když žalobce ani v odvolacím řízení neuplatnil žádné konkrétní námitky proti předmětným pokutovým blokům. V posuzovaném případě tedy žalobce žádné konkrétní informace vyvracející své delikt ní jednání ve správním řízení neuvedl ani nenavrl žádné důkazy a všechny čtyři pokutové bloky jsou naprosto průkazné a svědčí o oprávněnosti provedených záznamů bodů do registru řidičů.
32. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky nebyly důvodné, soud podanou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

33. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. července 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu